

Tóth Hajnal

Ködből szótt mese

Mint megfáradt vándort a köpönyege, úgy borította be a várost a bársonyos, mélykék csönd. Soha sincs ehhez fogható csöndesség, mint új esztendő első napján. Szinte mindenki a másnaposságot, szilveszteri mulatozást próbálta kiheverni, még az ostoba petárdadurrogatók is pihentek. A gomolygó ködben csupán sejtelmesen derengtek az ünnepi díszkivilágítás fényei, amelyek december eleje óta versengtek a csillagok ragyogásával.

A szomorú szemű lány el-elmélázva, kedvesét kézen fogva bandukolt. Az elmaradhatatlan újévi séta. A barokk palota kertjében már kószáltak egy sort. Azután a főutca felé vették az irányt. Kevés szót váltottak egymással útközben. Egyetlen mosoly, cirógatás, kézfogás is sok mindent elmondhat.

Kell ez a fölfrissülés, mint egy pohár tiszta víz. A szilveszteri buli, társasági terefere, harsányság, összevissza zsvivaj, otromba petárdázás, óév búcsúztató mámor és dekadencia után.

A városközpont épületei impreszionista festmény gyanánt rajzolódtak ki az esti ködszítálásban. A lány már-már azt várta, mikor bukkan elő valahonnét egy tündér vagy manó, aki elűzné lelkéből a nyugtalansággal kevert újesztendei spleent. A Barátok temploma előtt aprócska öregasszony ácsorgott. Kosarában szalmavirágcsokrok unatkoztak. A sétáló pár vásárolt egy nyamvadt bokkrétát az anyótól.

A színház mellett zsemleszínű kiskutya toppant eléjük. „Hát te mit csinálsz erre felé? Hol a gazdád?” – kérdezte a lány, s a kutya úgy tekintett rá, mint aki tüstént megszólal s hosszú mesébe fog. Tovább indultak a Bémer térről a Szent László tér felé. A tejeskávébarna kutya velük tartott. A lány megszokta, hogy időnként kóbor állatok szegődnek mellé, jó darabon elkísérik, amikor lehetőség van rá, eleséget vásárol nekik, miközben a szíve szakad meg értük, mert nem vihet haza minden kis kóficot.

„Olyan csokoládébarna színű a szemem új cimboránknak, mint a tiéd. S ugyanúgy rejlik a tekintetében valami furcsa szomorúság” – állapította meg a fiú, majd kicsit fájlódva fölnebb húzta bőrdzsekijén a cipzárt.

Ahogy átbaktattak a hídon, egyszer csak a semmiből halk muzsika hallatszott. Nem vásári vagy kocsmazene, hiszen a vásárosok és a bárók is szünnapot tartottak. Valami gyönyörűséges, bús-varázsos dallam szállingózott feléjük, s körülölelte őket, mint a köd. A kutypajtás aprót vakkantott, hegyezni kezdte a fülét, nézése vidámabb lett, tekintete parányi szikrákat szórt. Eliramodott a Szent László templom irányába, a szerelmespár sietősebb léptekkel utána. A bundás barát tanácstalanul leült a templom kapujában. Sehol semmi, senki, ám a mélabús muzsikaszó mégis mintha picit mind hangsúlyosabban hangzott volna.

A kutya visszafordult, majd kinyargalt a Körös-partra. Futott, futott egy darabig, a sétáló szerelmespárból szaladó szerelmespár lett. A zsemleszínű eb hirtelen megtorpant. Az egyik ágasbogas fa tövében kamaszfiú kuporgott, s furulyán játszott. Ruhája kissé viseltes, bakancsa kopott, simléderes sapkája félreacsapva, tekintete különösen figyelmes és átható, zenéje csodaszép. Akár a mesebeli szegényember legkisebb gyermeke, aki nyakába vette a világot, hogy szerencsét próbáljon. A barna bundás kis jószág boldogan rohant a suhanchoz. A fiú abba hagyta a játékot, és fölvidulva ölelte át a kiskutya nyakát. „Megkerültél, Vendég?! Jól elkóboroltál” – mormolta örömmel, majd mindjárt valami harapnivaló után kezdett kajtatni a tarisznyájában.

A sétáló pár igencsak megvidámodva nézte a jelenetet. Aztán kicsit elbe-

szélgettek a sihederrel, ám a fiúcska nem sokat árult el magáról, csupán annyit, hogy valamelyik faluból érkezett ide muzsikálni, s már utazott volna hazafelé, csakhogy Vendég elkóricált, és ő nagy nekikeseredésében nem tehetett mást, elkezdett zenélni. Nem, nem éhes, nem fázik, nincsen szüksége semmire, most már megvan mindene, ami kell. Fölkapta megint a furulyát, s valami vidámabb dalba fogott. A kutya, vagyis Vendég rajongva nézte a muzsikálót. A lány óvatosan letette a szalmavirágcsokrot a kis zenész tarisznyája mellé. Kedvesére pillantott, s kéz a kézben battyogtak tovább. A lány tekintetében most már felvillant valami békés öröm is. Néhány lépés után hátratekintett, ám a kis muzsikus és Vendég kutya a ködbe vesztek, csupán a különös dallam kísérte tovább útjukon a sétálókat.

Baltás ember